

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/11/2025
Identifikačné číslo spisu:	6124314714
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6124314714.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Bayer Intellectual Property GmbH, so sídlom Alfred-Nobel-Strasse 50, 407 89 Monheim, Nemecká spolková republika, registračné číslo HRB 67604, zastúpenému advokátskou kanceláriou Allen Overy Shearman Sterling s.r.o., so sídlom Eurovea Central 1, Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 35 857 897, proti žalovanému 1/ STADA Arzneimittel AG, so sídlom Stadastraße 2-18, 611 18 Bad Vilbel, Nemecká spolková republika, registračné číslo HRB 71290 a žalovanému 2/ STADA PHARMA Slovakia, s. r. o., so sídlom Digital Park III, Einsteinova 19, 851 01 Bratislava, IČO: 43 937 969, obom žalovaným zastúpeným advokátom JUDr. Michalom Lučivjanským, so sídlom Belehradská 6, 831 04 Bratislava, IČO: 50 659 553, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 65CbPv/6/2024 vo veci porušenia patentového práva a ochrany pred nekalou súťažou, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 3. septembra 2024, sp. zn. 43CoPv/4/2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ m a j ú proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 2. júla 2024, č. k. 65CbPv/6/2024 - 285, nariadil neodkladné opatrenie, ktorým v prvom výroku uložil žalovaným povinnosť zdržať sa na území Slovenskej republiky ponúkania na predaj, dovozu, skladovania a uvádzania na trh lieku Bevimlar, tak ako je definovaný v rozhodnutiach o registrácii lieku vydaných Štátnym ústavom pre kontrolu liečiv pod č. 16/0170/23-S a č. 16/0171/23-S, a to do skončenia platnosti patentu č. 1845961 (E 19024). Druhým výrokom uložil žalovaným povinnosť zdržať sa na území Slovenskej republiky dodávania lieku Bevimlar držiteľom povolenia na veľkodistribúciu liekov, držiteľom povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti v nemocničnej lekárni alebo vo verejnej lekárni,

poskytovateľom záchrannej zdravotnej služby a poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, a to do skončenia platnosti patentu č. 1845961 (E 19024). Tretím výrokom uložil žalovaným povinnosť informovať držiteľov povolenia na veľkodistribúciu liekov, ktorým v čase od zaradenia lieku Bevimlar na zoznam kategorizovaných liekov až do doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia dodali liek Bevimlar, o súdom nariadenej povinnosti zdržať sa na území Slovenskej republiky ponúkajú na predaj, dovozu, skladovania a uvádzania na trh lieku Bevimlar do skončenia platnosti patentu č. 1845961 (E 19024), a to v lehote 7 kalendárnych dní odo dňa doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia. Štvrtým výrokom uložil žalovaným povinnosť na území Slovenskej republiky stiahnuť z trhu a skladov distribútorov všetky lieky Bevimlar v lehote 7 kalendárnych dní odo dňa doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia. Piatym výrokom uložil povinnosť žalovanému 1/ zdržať sa prevodu registrácie lieku Bevimlar do skončenia platnosti patentu č. 1845961 (E 19024).

2. Na odvolanie žalovaných rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením zo dňa 3. septembra 2024, č. k. 43CoPv/4/2024 - 370, ktorým zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietol.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) a navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám zmätočnosti podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „CSP“).

4. Podľa dovolateľa sa odvolací súd opomenul zaoberať kľúčovým dôkazom nevyhnutným pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu uplatneného prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Zo strany odvolacieho súdu išlo o nesprávny procesný postup, ktorým malo byť dovolateľovi znemožnené uskutočňovať základné procesné právo predkladať dôkazy na osvedčenie svojho nároku a keďže nedošlo k vykonaniu rozhodujúceho dôkazu, bolo porušené právo dovolateľa na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

5. Dovolateľ ďalej vo vzťahu k prípustnosti dovolania podaného z dôvodov ním vyvodzovaných z úpravy obsiahnutej v ustanovení § 420 písm. f) CSP uviedol, že má vedomosť o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, ktoré je zverejnené ako ustálená rozhodovacia prax v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej tiež „ZSR“) 2/2018 pod č. R 21/2018, podľa ktorého dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba vo veci samej. Napriek tomu dovolateľ argumentoval názorom, že v prípade konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ide o samostatné konanie, v ktorom sa rozhoduje o poskytnutí neodkladnej ochrany ako samostatného nároku, nezávislého a nijako neovplyvňujúceho konanie vo veci samej. Podľa dovolateľa samostatnosť tohto typu konania pritom nevylučuje ani to, že konanie o neodkladnom opatrení môže prebiehať „paralelne“ s konaním vo veci samej. Konanie o neodkladnom opatrení pritom nie je podriadené konaniu vo veci samej a ani neslúži na dosiahnutie konečného rozhodnutia v konaní vo veci samej. Z uvedených právnych úvah dovolateľ vyvodil, že „za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, je možné na účely § 420 CSP považovať aj rozhodnutie, ktorým sa končí konanie o neodkladnom opatrení“. Dovolateľ v tejto súvislosti analogicky poukázal na konanie o nároku na náhradu trov konania, pričom konečné rozhodnutie vydané v jeho rámci je napadnuteľné dovolaním podaným podľa § 420 CSP.

6. Podľa názoru dovolateľa aj neodkladné opatrenie, ktoré nekonzumuje vec samu a má povahu iba dočasného opatrenia do skončenia konania vo veci samej, môže spôsobiť vážnu ujmu na právach strán sporu. Táto ujma pritom môže byť v momente úspechu vo veci samej už nenapraviteľná. Z tohto dôvodu nie je správne a ani právne udržateľné, rozlišovať súdne pochybenia na pochybenia s nižšou a vyššou intenzitou len preto, že spolu s konaním o neodkladnom opatrení prebieha paralelné konanie vo veci samej.

7. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ ďalej uviedol, že v prípade, že by počas konania o neodkladnom opatrení, ktoré nekonzumuje vec samu, došlo k vade zmätočnosti spočívajúcej v nedostatku právomoci súdu podľa § 420 písm. a) CSP, pri súčasnom stave rozhodovacej praxe najvyššieho súdu by také dovolanie prípustné nebolo. Uvedená prax je podľa názoru

dovolateľa neudržateľná. Vzhľadom na existenciu odlišnej ustálenej súdnej praxe navrhol, aby prípustnosť dovolania v tomto prípade posúdil veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 48 CSP).

8. Dôvodnosť dovolania podľa § 420 CSP dovolateľ vyvodzoval zo skutočnosti, že pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, boli predložené dva znalecké posudky, ktorých závery boli protichodné, pričom s touto procesnou situáciou sa odvolací súd mohol vysporiadať rôznymi spôsobmi (napr. vykonaním predbežného právneho posúdenia, vypočutím strán, vypočutím znalcov, nariadením pojednávania a pod.). Odvolací súd však bez akéhokoľvek hlbšieho skúmania znaleckých posudkov konštatoval, že vo všeobecnosti nie je možné dospieť k záveru, že nárok bol osvedčený, ak žalobca predložil znalecký posudok, z ktorého síce vyplýva záver o porušení patentu, ale žalovaní naproti tomu predložili znalecký posudok s opačným záverom. Dovolateľ v tejto súvislosti namietal, že odvolací súd neposúdil znalecké posudky podľa ich obsahu a nezaulal k nim predbežný právny názor, obmedzil sa len na konštatovanie, že oba posudky sú rovnocenné. Na základe takehoto postupu teda nemohlo zo strany odvolacieho súdu dôjsť k vyhodnoteniu, či bol uplatnený nárok osvedčený. Napriek tomu však odvolací súd konštatoval neosvedčenie nároku. Uvedeným postupom sa podľa dovolateľa odvolací súd dopustil porušenia základných procesných práv dovolateľa, ako aj odmietnutia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), keďže sa riadne nezaoberal kľúčovými dôkazmi (obsahovým hodnotením znaleckých posudkov) a nepriklonil sa na žiadnu stranu, pokiaľ ide o odborné závery týchto posudkov.

9. Dovolateľ v súvislosti s dôvodnosťou dovolania namietal aj časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúcu sa vyhodnotenia znaleckých posudkov, ktorá je podľa dovolateľa nedostatočná z dôvodu, že odvolací súd len konštatoval splnenie zákonných formálnych požiadaviek vo vzťahu k obom znaleckým posudkom, čo však nepredstavuje vysvetlenie, z akého dôvodu sa odvolací súd nezaoberal obsahom týchto posudkov. V nadväznosti na uvedené dovolateľ namietal porušenie článku 9 ods. 1 Smernice EÚ č. 2004/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, ktorá od členských štátov požaduje zabezpečiť účinné opatrenia pri nariaďovaní neodkladných opatrení vo veciach súvisiacich s právom duševného vlastníctva, nakoľko pokiaľ by pre akéhokoľvek žalovaného bolo v zásade možné zabrániť nariadeniu neodkladného opatrenia len tým, že do spisu doloží posudok s protichodným záverom, ochrana práv duševného vlastníctva by bola úplne neučinná. Záverom dovolateľ zhrnul, že postup, ktorým odvolací súd vyhodnotil nárok žalobcu ako nepreukázaný a zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia len v dôsledku toho, že žalovaní podali odvolanie spolu so znaleckým posudkom s odlišným záverom, sa dovolateľovi javí ako nesprávny a mimoriadne škodlivý pre ďalší vývoj súdnej praxe o neodkladných opatreniach nielen vo veciach práva duševného vlastníctva a nekalej súťaže.

10. Na podporu svojich tvrdení a argumentácie dovolateľ predložil aj odborné vyjadrenie - právnu analýzu zo dňa 09.09.2024, vypracovanú prof. Štefčekom a prof. Löwy, týkajúcu sa neodkladných opatrení v kontexte osvedčovania nárokov v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Závery uvedeného dokumentu korešpondujú s argumentáciou dovolateľa týkajúcou sa dôvodnosti dovolania.

11. Žalovaní sa k dovolaniu vyjadrili, pričom zdôraznili najmä neprípustnosť podaného dovolania proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu z dôvodu, že dané rozhodnutie nepredstavuje rozhodnutie súdu vo veci samej ani rozhodnutie súdu, ktorým sa konanie končí. Taktiež sa opozitne vyjadrili k argumentácii dovolateľa k prípustnosti tu podaného dovolania v kontexte s komparáciou prípustnosti dovolania proti výroku o nároku na náhradu trov konania. Ďalej žalovaní poukázali na správnosť ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu k (ne)prípustnosti dovolania v takom prípade aký predstavuje vec tu posudzovaná a na neexistenciu dôvodu na odklon od takej súdnej praxe. Podľa žalovaných nie je daná ani dôvodnosť dovolania, najmä z hľadiska správnosti postupu posúdenia (protichodných) znaleckých posudkov ako dôkazných prostriedkov k osvedčeniu žalobcovho nároku.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

13. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane vyjadril záver, aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázky posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

15. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

16. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa § 431 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

18. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

19. Podľa § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

20. Primárne sa dovolací súd musel zaoberať otázkou, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu predstavuje spôsobilý predmet procesne prípustného dovolania z hľadiska toho, či spĺňa podmienku rozhodnutia súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí (§ 420 CSP). Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania z dôvodov tzv. zmätočnosťných vád, vyvodzovaných dovolateľom z úpravy obsiahnutej v ustanovení § 420 CSP. V tejto súvislosti považoval dovolací za potrebné poukázať na už ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu [pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018 uverejnené v ZSR pod č. R 76/2018, rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 uverejnené v ZSR pod č. R 21/2018, rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019, rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017 a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Obdo/15/2022 z 31. mája 2022 uverejnené v ZSR pod č. R 28/2022, ods. 23].

21. Z uvedenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP za predpokladu, že rozhodnutie súdu o neodkladnom opatrení, vrátane rozhodnutia odvolacieho súdu, má povahu rozhodnutia vo veci samej, teda, že samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. To je splnené v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia po skončení konania a v prípade návrhov pred jeho začatím, na ktoré v zmysle § 336 ods. 1 CSP nenadväzuje žaloba (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 1086; rovnako tiež napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/76/2016 z 05. januára 2017 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/11/2023 z 23. mája 2023).

22. Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo aj v prípade, že súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec prejednal.

23. V tu posudzovanom prípade však uvedené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP z hľadiska toho, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné, splnené neboli.

24. V danom prípade ide o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaný súčasne so žalobou vo veci samej. Dovolací súd považuje za relevantné ďalej to, že predmetné neodkladné opatrenie bolo navrhované v rámci začatého konania vo veci samej, ktorej predmet sa týka práv duševného vlastníctva, kde podľa doktríny (pozri Vojčík, P. a kolektív: Právo duševného vlastníctva, r. 2012, Vydavateľstvá a nakladateľstvá Aleš Čeněk, s.r.o.) patria aj priemyselné práva, ktoré sa delia do dvoch základných skupín: 1. priemyselné práva na výsledky tvorivej duševnej činnosti (patentové právo, právo dizajnov, právo úžitkových vzorov, právo topografií polovodičových výrobkov, právo odrôd rastlín) a 2. priemyselné práva na označenia (právo ochranných známok, právo obchodných mien, právo označení pôvodu výrobkov a zemepisných označení výrobkov).

25. Podľa § 341 ods. 1 CSP, neodkladným opatrením môže súd nariadiť strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva.

26. Neosvedčenie skutočnosti, že patentové práva majiteľa patentu sú zo strany žalovaných porušované, bolo rozhodujúce (kľúčové) pre napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o predmetnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak, že ho zamietol (§ 388 CSP).

27. Hypotéze vyššie citovanej právnej normy (§ 341 ods. 1 CSP) v posudzovanom prípade zodpovedá petit návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalobca (neskorší dovolateľ) sa týmto návrhom domáhal, aby súd neodkladným opatrením uložil žalovaným primerané obmedzenia a povinnosti v súvislosti s ponukou na predaj, dovozom, skladovaním a uvádzaním na trh lieku Bevimlar, tak ako je definovaný v rozhodnutiach o registrácii lieku vydaných Štátnym ústavom pre kontrolu liečiv pod č. 16/0170/23-S a č. 16/0171/23-S, a to do skončenia platnosti patentu č. 1845961 (E 19024). Predmetná žaloba zo dňa 04. júna 2024 (vo veci samej) spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia boli podané z dôvodu porušenia patentu č. EP 1 845 961 (E 19024) a nekalosúťažného konania. Je teda zrejmé, že na konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa vzťahuje právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 341 a nasl. CSP, ktorá predstavuje osobitnú úpravu („lex specialis“) vo vzťahu k všeobecnej právnej úprave týkajúcej sa neodkladných opatrení. V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje špeciálna úprava v § 341 CSP, platí, že ak sa neodkladné opatrenie nariaďuje pred konaním vo veci samej, súd určí lehotu na podanie žaloby; márnym uplynutím tejto lehoty neodkladné opatrenie zaniká. Rozdiel oproti všeobecnej úprave spočíva práve v tom, že súd, ktorý nariadil neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva, je vždy povinný súčasne uložiť navrhovateľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, pričom jej nepodaním v súdom určenej lehote nariadené neodkladné opatrenie zaniká ex lege, t. j. bez potreby súdneho rozhodnutia o jeho zrušení. Z uvedeného vyplýva, že v prípade nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 341 ods. 1 CSP priamo zákonná úprava vylučuje, aby také rozhodnutie mohlo byť rozhodnutím vo veci samej, resp. aby mohlo ísť o prípad neodkladného opatrenia konzumujúceho vec samu v zmysle judikátu R 21/2018. Uvedený záver je možné aplikovať aj na prípad, aký predstavuje vec tu posudzovaná, keď výsledkom rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií bolo zamietnutie návrhu na nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia týkajúceho sa práva duševného vlastníctva. Je tomu tak preto, že ak možnosť domáhať sa (úspešne) vecného prejednávania dovolania nemá mať žalovaná strana proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 341 ods. 1 CSP, je len logické a z hľadiska princípu rovnosti zbraní spravodlivé, že takú možnosť nebude mať ani žalujúca strana, ktorej takému návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia súd nevyhovel (m.m. uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/52/2024 z 22. januára 2025).

28. Z uvedených dôvodov dovolací súd považoval napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za také rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré nemá charakter rozhodnutia vo veci samej a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, čo je základnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP.

29. K aplikácii a interpretácii § 341 CSP v danom prípade dovolací súd pre úplnosť primerane poukazuje na závery uznesenia NS SR sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018, ktoré bolo publikované v ZSR č. 9/2018 pod poradovým číslom 76 (R 76/2018), a predstavuje tak (v zmysle judikátu R 71/2018) ustálenú rozhodovaciu prax NS SR, od ktorej nemal dôvod odchyliť sa ani v predmetnej veci. Pri

skúmaní prípustnosti dovolania vo veci, ktorej sa týkal judikát R 76/2018, NS SR vychádzal z obsahu napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií (teda nie výhradne zo subjektívneho presvedčenia navrhovateľa), ktoré konanie o navrhovanom neodkladnom opatrení považovali za konanie, v rámci ktorého nariadené neodkladné opatrenie konzumuje vec samu, v dôsledku čoho nepovažovali za potrebné uložiť žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. NS SR konštatoval, že takéto rozhodnutie o neodkladnom opatrení možno s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu (3Cdo/157/2017, 8Cdo/83/2017, 5Obdo/76/2016, 4Obdo/4/2017) považovať za rozhodnutie vo veci samej, čo je základnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP. Následne potom pristúpil ku skúmaniu, či je konanie postihnuté dovolateľom namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (viď odsek 10 odôvodnenia). Judikát R 76/2018 bol publikovaný s nasledovnou právnou vetou: „Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP“. Uvedený judikát R 76/2018 bol vydaný v konaní, ktoré sa v prvej inštancii viedlo na Okresnom súde Banská Bystrica v registri „CbPv“ a v odvolacom konaní na Krajskom súde Banská Bystrica v registri „CoPv“. NS SR rozhodnúc o dovolaní odporcu proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia (ktorého obsahom boli zdržovacie nároky týkajúce sa ochranných známk) síce konštatoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a to vzhľadom na neuloženie povinnosti navrhovateľovi podať v určenej lehote žalobu vo veci samej vo výroku uznesenia súdu prvej inštancie, súčasne však (viď odseky 21 až 24 odôvodnenia) poukázal na to, že z napadnutých rozhodnutí súdov oboch inštancií nie je jednoznačne zrejmé, na základe akého ustanovenia bolo nariadené uvedené neodkladné opatrenie. Súd prvej inštancie síce citoval ustanovenie § 341 ods. 1 CSP, avšak zároveň uviedol, že nakoľko sú splnené podmienky podľa § 330 ods. 2 CSP, neuložil navrhovateľovi povinnosť podľa § 336 ods. 1 CSP, čím však nie je dotknutá možnosť odporcov podať žalobu vo veci samej. K uvedenému odôvodneniu NS SR poznamenal, že ustanovenie § 330 ods. 2 CSP sa vzťahuje na prípady, kedy - ak to povaha veci pripúšťa - môže súd nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. V uvedenom prípade však navrhovateľ neodkladného opatrenia nenavrhol žiadny výrok vo veci samej, pretože žiadal iba nariadenie neodkladného opatrenia bez súčasného podania žaloby vo veci samej (na rozdiel od tu posudzovaného prípadu vo veci sp. zn. 5Obdo/11/2025, pozn. dovolacieho súdu). NS SR ďalej (v judikáte R 76/2018) poukázal na skutočnosť, že ak súd nariaďuje neodkladné opatrenie podľa § 341 ods. 1 CSP (ktoré ustanovenie súd prvej inštancie tiež uviedol vo svojom rozhodnutí), a teda ak nariaďuje strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva, je nevyhnutné na neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva aplikovať právnu úpravu naň sa vzťahujúcu ako celok, teda súčasne s ustanovením § 341 ods. 2 CSP, v ktorom je jednoznačne vyjadrený zákonný imperatív, aby v prípade nariadenia neodkladného opatrenia pred konaním vo veci samej súd určil lehotu na podanie žaloby, pričom márnym uplynutím tejto lehoty neodkladné opatrenie zaniká. Ustanovenia § 341 a § 342 sú vo vzťahu k ustanoveniam týkajúcich sa neodkladných opatrení (§ 324 a nasl.) v pomere špeciality, to znamená, že pokiaľ ustanovenie § 341 CSP upravuje jednoznačne, že nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je nevyhnutne späté s následným konaním vo veci samej a ukladá súdu povinnosť určiť lehotu na podanie žaloby, nie je možné použiť ustanovenia § 336 a § 337 a nariadiť neodkladné opatrenie, ktoré v zásade konzumuje vec samu. V takomto prípade budú ustanovenia § 336 a § 337 predstavovať *lex generalis* vo vzťahu k ustanoveniu § 341 CSP ako *lex specialis*, a nebude možné tieto všeobecné normy aplikovať.

30. Najvyšší súd taktiež v skoršom rozhodnutí (uznesenie sp. zn. 1Obdo/52/2024 z 22. januára 2025), v ktorom sa obdobne vyjadroval aj k záverom judikátu R 76/2018, primerane ho aplikujúc na ním riešený prípad rozhodnutia o neodkladnom opatrení vo veci porušovania alebo ohrozovania práva duševného vlastníctva, uviedol, „že v prípade nariadenia neodkladného opatrenia podľa (špeciálneho ustanovenia) § 341 ods. 1 CSP priamo zákonná úprava vylučuje, aby také rozhodnutie mohlo byť rozhodnutím vo veci samej, resp. aby mohlo ísť o prípad neodkladného opatrenia konzumujúceho vec samu v zmysle judikátu R 21/2018. Uvedený záver je možné aplikovať aj na prípady ako je tento, teda keď súd prvej inštancie navrhované neodkladné opatrenie nenariadi, resp. návrh zamietne a odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Pretože, ak možnosť domáhať sa (úspešne) vecného prejednávania dovolania nemá mať odporca proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, je len logické a spravodlivé, že takú možnosť nebude mať ani navrhovateľ, ktorého návrhu na

nariadenie neodkladného opatrenia súd nevyhovieť“.

31. Dovolací súd z už uvedeného v danom prípade nevzhliadol žiaden dôvod na odchýlenie sa od záverov predchádzajúcej (ustálenej) rozhodovacej praxe NS SR, ktorú predstavujú vyššie uvedené a citované rozhodnutia. Samotný návrh dovolateľa, obsiahnutý v podanom dovolaní, na predloženie veci na rozhodnutie veľkému senátu NS SR, nezakladá právo dovolateľa na taký postup v dovolacom konaní. Ustanovenie § 48 ods. 1 CSP nie je koncipované ako právo strany v civilnom súdnom konaní, ale ako povinnosť senátu najvyššieho súdu rozhodujúceho konkrétnu vec, postúpiť ju na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu (§ 48 ods. 2 CSP), avšak len za splnenia podmienky, že dospel pri svojom rozhodovaní k právnenému názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu. V danom prípade nebola splnená podmienka zakotvená v § 48 ods. 1 CSP, a to, že by senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní (v súvislosti s testovaním podmienky prípustnosti dovolania vo veci sp. zn. 5Obdo/11/2025) dospel k právnenému názoru odlišnému od právneho názoru, ktorý bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu. Tento senát najvyššieho súdu (vo veci sp. zn. 5Obdo/11/2025) sa naopak stotožňuje so závermi vyplývajúcimi z vyššie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu (tu najmä R 21/2018, R 76/2018, 1Obdo/52/2024) k otázke, či v danom prípade napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa procesnú podmienku rozhodnutia vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, stanovenú v § 420 CSP, a preto nevidí dôvod ani na to, aby sa pre potreby rozhodnutia v danom prípade ďalej zaoberal (akademickou, teoretickou) polemikou dovolateľa uvedenou v dovolaní, založenou na jeho odlišnom právnom názore k tejto otázke.

32. Vychádzajúc z vyššie označenej rozhodovacej praxe NS SR, ktorú možno označiť za ustálenú, dovolací súd uzatvára, že v posudzovanej veci nejde o žiaden z prípadov rozhodnutia o neodkladnom opatrení, ktoré by konzumovalo vec samu. Zároveň sa nejedná ani o iné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, pretože odvolací súd odvolanie žalobcu vecne prejednal, pričom uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, a teda odvolanie neodmietol a ani odvolacie konanie nezastavil.

33. Keďže v posudzovanom prípade nejde o rozhodnutie vo veci samej a ani o iné (nemeritórne) rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, prípustnosť dovolania nemožno vyvodzovať z ustanovenia § 420 CSP [tu z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP].

34. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP, dovolací súd dovolanie žalobcov podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal jeho dôvodnosťou.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.